

**BERNARD IS EEN
TOVERHEKS**
PETRALOUISE MURIS

“Bernard is een toverheks.”

geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris
Voorlees/ leesboek voor kinderen rond 8 jaar en ouder.

**Alle werken van deze auteur zijn wereldwijd auteursrechtelijk
beschermd bij file- reg international**

Deel 2 van de Nienke toverheks reeks.

Eerder verscheen “het betoverde paasei”

BLADZIJ	HOOFDSTUK
3	1 Ik ben een tovenaar.
7	2 Ko is overstuur.
9	3 Oei, dat gaat verkeert.
14	4 Herrie op zolder.
18	5 Waar is de spin?
21	6 Nienke is blij.

Streepje tussen een woord?

Lees het als één woord en schrijf het als één woord.

HOOFDSTUK 1 IK BEN EEN TOVENAAR.

Twee maanden geleden nam Bernard de tover- spullen van boerin Nienke mee naar huis.

Hij heeft alles op zolder verstopt en na schooltijd speelt hij ermee.

Zijn moeder weet niet dat hij met al die tover- dingen speelt. Zij denkt dat hij op zijn kamer naar muziek luistert.

Ondertussen probeert Bernard vele tover- spreuken uit.

Als zijn tover- spreuken mis gaan heeft hij nog een klein beetje geel poeder om de toverkracht ongedaan te maken.

Omdat het vandaag zaterdag is hoeft Bernard niet naar school, hij is op zolder als beneden de bel gaat.

Zijn moeder doet open. 'Hallo Ko,' zegt zij. (Koo)

'Dag mevrouw is Bernard thuis?

Ik wil mijn nieuwe sport- kleding laten zien.

Ik zit op softbal,' verteld hij trots.

'Er is een vriendje!' schreeuwt Bernard's moeder.

Bernard stommelt de trap af. 'Hoi Ko, wat is er?'

'Kijk eens naar mij Bernard, ik heb nieuwe sport- kleding.

Ik ben zo blij dat ik naar mijn club ga.

Kijk, dit is mijn nieuwe bal. Het is een hele dure.

Ga mee naar mijn club dan kun jij kijken.'

'Geen zin Ko, ik ga iets veel leukers doen, ik ga boven toveren.'

'Ha, ha, gekkie, ga jij goochelen? (goo ge len)

Wat kinderachtig! Sporten is toch veel leuker?

Ga nou mee joh, misschien wil ook gaan softballen.’
Bernard zegt boos: ‘ten eerste is goochelen niet
kinderachtig en ten tweede is het geen goochelen.
Goochelen is nep en toveren is echt.’
‘Toveren bestaat niet eens Bernard, dat zijn sprookjes!’
‘Echt wel, geloof jij me niet Ko?’
Wacht even, ik ga haal even mijn toverspullen.’

Bernard rent naar de zolder en komt met een flesje poeder
en de toverstaf terug.

‘Wat zal ik betoveren? Jouw bal!’
Ik betover jouw bal. Leg ‘m op een stoeptegels Ko.’

Als Ko gehoorzaam zijn nieuwe bal neerlegt, gooit Bernard
voorzichtig het toverstuijsel eroverheen. Hij fluistert de
toverspreuk:

**“Stuifend stof van toverstuijsel
Spinnenkoppen en slangenkruid.
Kikkerdril en slakkenhuid
Gemengd met spuug van everzwijnen
Laat de bal voorgoed verdwijnen.”**

Ko kan zijn ogen niet geloven.

Zijn bal lost op in de lucht.

“Floep!” hoort hij nog.

Dan is die totaal verdwenen.

‘Ja leuk hoor Bernard. Waar is die nou? Waar is die heen gerold? Ik zag niet waar hij heen rolde.’

‘Naar niemandsland ha, ha, ha, weet ik veel,’ giechelt

Bernard: ‘ik heb hem gewoon weggetoverd.’

‘Nou joh doe niet zo stom, geef mijn bal terug!

Ik moet naar mijn club en ik moet nu weg anders kom ik te laat.’

‘Ik heb hem echt weggetoverd Ko. Het “is” geen grapje.

Ik moet zuinig zijn met het restje gele poeder voor het geval er iets mis gaat. Het is bijna op anders had ik de toverkracht al meteen ongedaan gemaakt. Ha, ha, ha, ha!

Sorry dat ik moet lachen Ko, maar jouw bal, ha, ha, is voorgoed verdwenen,’ schatert Bernard.

Ko schreeuwt: ‘ik kan er niet om lachen.

Waar is mijn bal nou? Daarnet lag die nog hier!

Het is mijn nieuwe bal Bernard!’

Bernard zegt trots: ‘ik ben een toverheks!

Ik denk eigenlijk dat ik een tovenaar ben. Een heks is iets voor een vrouw. Jouw bal is voor eeuwig foetsie.’

Ko doorzoekt radeloos de struiken in de omgeving.

‘Ik heb met mijn ogen geknipperd, daarom kon jij ‘m snel wegtrappen.’

Hij zegt spottend: ‘jij kunt toveren? Laat mij niet lachen.

Ik ben je vriend niet meer als jij mijn bal niet teruggeeft.

Geef mijn bal terug kinderachtig joch!’

‘Hi, hi, ha, ha!’ grinnikt Bernard.

Ko schreeuwt: **‘die bal is net nieuw!**

Het is een dure, geef op die bal!

Bernard grinnikt trots: 'ha, ha, ik kan echt toveren hoor.'

'Ik moet nu weg,' schreeuwt Ko: **'als ik straks terugkom en jij mijn bal niet teruggeeft stuur ik mijn vader op je af!'** Hij rent kwaad weg.

Bernard schreeuwt hem na: **'je krijgt mijn oude bal wel!'**
En wat zachter: 'maar die is ook betoverd.'

's Avonds staat de vader van Ko voor de deur.

Bernard durft niet open te doen.

Als zijn moeder opendoet blijft hij boven.

Hij hoort: 'mag ik Bernard even spreken?'

Zijn moeder roept: 'Bernard kom naar beneden!'

Nu moet Bernard wel naar beneden. Hij is erg bang.

Ko 's vader vraagt: 'Bernard, waar is Ko zijn bal?'

Jij hebt de bal weggetrapt. Heb jij er nog naar gezocht?'

Is die al terecht?'

'Nee hij is niet terecht,' liegt Bernard omdat hij niet vertelt dat hij de bal heeft weggetoverd: 'de bal is meegenomen.'

Ik heb de bal nog gezocht, helaas.

Ko mag mijn bal wel lenen.'

Hij geeft zijn oude bal en zegt: 'ik koop wel een nieuwe voor Ko. Ik zal er eerst voor moeten sparen.'

'Wat een mooie kleuren heeft die bal. Stuitert die goed?'

'Ja, Ko mag hem lenen totdat ik geld genoeg heb om een nieuwe te kopen.'

Blij met dat antwoord gaat Ko 's vader weg.

HOOFDSTUK 2 KO IS OVERSTUUR.

Dinsdag- middag zegt Ko: 'ik ga om vier uur naar mijn club.
Wanneer krijg ik die nieuwe bal van jou?
Deze bal is voor meisjes. Ik vind deze bal niet leuk.'

'Ik heb nog geen geld genoeg voor een bal Ko.
Ik heb pas mijn spaarpot geleegd.'

'Dan moet ik aldoor met deze rot bal spelen,' schreeuwt Ko. **'Ik ben echt kwaad hoor Bernard!**

Als jij iets nieuws krijgt schop ik het meteen kapot!
Ik ben jouw vriend niet meer!

Hij loopt kwaad weg.

Pas tegen zes uur staat hij weer voor de deur.

Bernard zegt: 'kom boven Ko, ik moet je iets laten zien.'

Ko loopt achter Bernard aan naar de zolder.

'Kijk Ko, dit zijn nou mijn toverspullen.

Zie je al die toverboeken? Die zijn echt.

Er staan veel spreuken in.

Maar voor de meeste heb je drankjes en poedertjes nodig.'

'Begin je weer? Laat me niet lachen! Tover dan eens wat.'

'Nee, jij mag toveren want dan geloof jij het pas echt.'

'Zie je wel dat je fantaseert Bernard! Ik ga weer, doe!'

Ko rent kwaad de trap af naar buiten.

Bernard roept hem na: 'ik ga ook buiten spelen Ko.

Kom jij naar de slootjes?'

'Nee!' schreeuwt Ko terug.

'Dan ga ik ook niet!' moppert Bernard.

Als Bernard de volgende dag bij de slootjes speelt, komt Ko komt opgewonden aanlopen.

Met tranen van boosheid in zijn ogen schreeuwt hij: **‘hier, neem deze stomme bal terug. Ze noemen mij een meid op mijn club!’**

‘Huil jij daarom? Het is jouw eigen schuld Ko. Ze hebben toch ballen op jouw club? Had die bal dan niet meegenomen.’ Ko huilt: ‘jouw bal is wel goed maar de kleuren niet. Het zijn meisjeskleuren, ik hoef hem niet meer.’ ‘Ik heb nog geen geld voor een nieuwe bal Ko. Ik zal met mijn vader praten. Misschien leent

hij mij dat geld, dan kun je hem zaterdag kopen.’

Ko is opgelucht.

HOOFDSTUK 3 OEI, DAT GAAT VERKEERT.

‘Pa, mag ik u iets vragen?’

‘Ja natuurlijk,’ reageert Bernard’s vader.

‘Ik heb Ko zijn nieuwe bal zoek gemaakt.

Ik heb zijn vader beloofd een nieuwe te kopen.

Mijn spaargeld is op.

Kunt u de bal betalen? U hoeft mij voorlopig geen zakgeld te geven totdat de bal is afbetaald.’

‘De bal is dus kwijt. Had jij er niet naar gezocht?’

‘Jawel, maar de bal is meegenomen door kinderen.

Ko wil zaterdag een nieuwe bal kopen.’

‘Ik zal het wel met Ko zijn vader regelen, maak je geen zorgen.’

Bernard is blij, hij rent vrolijk naar de zolder en pakt een toverboek.

Hij bladert erin en ziet een bijzondere toverspreuk.

‘Jeetje, hier staat dat je met toverpoeder iets levend kunt maken.

Welk toverpoeder zou ik nodig hebben en wat zal ik betoveren?’

Hij tuurt naar de rommel op de zolder.

‘De bezem,’ denkt hij: ‘nee, ik zoek iets anders.

Ik heb beneden een nepspin “die” zal ik gebruiken.’

Beneden twijfelt hij of hij zijn nepspin zal gebruiken of een ninja popje van lego.

Hij neemt beide mee naar de zolder.

‘Vet,’ lacht hij: ‘straks leeft dit speelgoed.’

Hij leest onder de toverspreuk welk soort poeder hij nodig heeft.

Hij zegt in zichzelf: 'nou, dat is makkelijk!'
Hij bekijkt de flesjes toverpoeder.
'Ik moet geel poeder mengen met water en dat weer mengen met blauw poeder.
Hoeveel poeder heb ik nodig en hoeveel water moet erbij?
Even kijken wat staat hier?
Een kwart lepel geel poeder en een snufje blauw poeder en er moet een halve lepel water bij.
Hoe groot moet die lepel zijn?
Een lepel van het lepelrek? Hoeveel is een snufje?
Ik neem een kopje dat is veel beter, dan knoei ik niets.
Ik heb veel geel poeder nodig, even kijken, o jee dat is bijna op. Blauw is er genoeg.
Anders neem ik toch wat meer blauw?
Mam! Ik pak een lepel en neem een kopje water mee naar boven!'
'Geen geknoei Bernard!' roept zijn moeder terug.

Bernard stoot per ongeluk het blauwe poeder om.
Alles stuift over de nepspin.
'Oei dat gaat verkeert,' zucht hij: 'ik heb teveel poeder over mijn spin geknoeid.
Heb ik nou nog genoeg voor het lego popje?'

De rest van het flesje strooit hij over het lego popje en roert het restje gele poeder in zijn kopje water.
Hij besprenkelt zijn speelgoed en leest de toverspreuk.

**Geel toverstof en een snufje blauw poeder,
gemaakt van schimmel- draden en korstmos,
water- schimmel en slijm- zwam.
Haren van de blauwe vos, klaverbloem
en vezels van de kokos.
Ik wil dat deze zeven leven geven.**

Het lego popje valt om en strekt zijn stijve armpjes en beentjes. Het komt overeind en rent op Bernard af. Omdat het een ninja vecht- popje is valt het hem aan.

'Hi, hi,' grinnikt Bernard: 'ik voel niks hoor.'

Hij kijkt vol verwachting naar zijn nepspin die ook beweegt. Intussen is de toverkracht uit het lego- popje verdwenen. Het ligt stil alsof het nooit levend was.

'Jammer,' zucht Bernard: 'ik dacht al dat ik te weinig blauw poeder had. Dat lego kan weer in mijn legodoos.

Gelukkig beweegt mijn spin nog.

Ik zal hem naar mijn kamer meenemen dan kan ik er morgen mee spelen.'

Als Bernard naar bed gaat is zijn rubberen spin nog steeds klein maar wel spring- levend. Het holt de slaapkamer door. Het groeit langzaam en lijkt steeds echter.

‘Spelen,’ sist de spin: ‘ik wil spelen Bernard!’
Hij rent als een dolle langs het bed waar Bernard slaapt.
‘Wakker worden, ik wil spelen!’

Bernard doet versuft zijn ogen open. Het is nog donker.
Hij hoort geritsel in zijn kamer en voelt ineens een harige
poot tegen zijn wang.

Plots zit Bernard rechtop en tuurt in het donker.
‘Jakkas,’ fluistert hij: ‘het leek net of ik werd aangeraakt.’

Hij ziet niets.
Dan fluistert de sissende stem vlakbij zijn oor:
‘ik wil spelen!’
Bernard schrikt zich een ongeluk, hij tast naar het licht-
knopje van zijn lampje.
Hij schrikt nog erger als het lampje aan is.
Naast zijn bed staat een enorme spin met wel acht rode
ogen en wel acht grote poten en een griezelige grote bek.
‘Oef, dat was ik vergeten,’ knikkebolt Bernard van de slaap.

‘ik wil zo graag spelen Bernard. Sta op!’ jammert de spin.

Bernard wrijft in zijn ogen. ‘Ik droom nog.’ denkt hij.
De spin stapt op bed en springt net zolang op Bernard
totdat die beseft dat hij wakker is en eruit gaat.

De spin zegt opgetogen: ‘zo, nu gaan wij leuke dingen
doen. Wij gaan zoals vroeger spelen.
Ik doe net of ik jou opeet.’
Hij springt op Bernard en laat zijn gevaarlijke bek zien.
Bernard jammert: ‘nee, nee, daar moet ik niet aan denken!’
Ik geloof dat ik bang voor jou ben.
O moeder, hoe maak ik de toverkracht ongedaan!

Wist ik veel dat jij zo groot zou worden. Ga van mij af!

De spin blijkt te kunnen huilen.

De tranen rollen uit alle acht zijn ogen.

‘Ik was juist zo blij, snik. Jij wilt dus niet met mij spelen.’

Bernard stottert: ‘i, i, ik wilde alleen die toverspreuk uitproberen.’

De spin jammert nog harder: ‘ik ben verdrietig omdat jij mij geen leuk speelgoed vindt en jij niet met mij wil spelen.’

‘Stt,’ sist Bernard omdat de spin nogal luidruchtig is: ‘mijn ouders slapen. Ga zachtjes mee naar de zolder. Jij zult daar moeten blijven totdat ik een oplossing weet. Ik moet nodig in mijn toverboeken kijken want daar moet een spreuk instaan dat de toverkracht ongedaan maakt. Mijn moeder schrikt zich dood als zij jou ontdekt.’

‘Ik kan, ik kan mij toch verstoppen?’ snikt de spin.

‘Waar dan? Ik weet geen goede verstopplek.’

‘Toch wil ik blijven leven, ik vind het leuk om te spelen.

Jij mag de toverkracht niet ongedaan maken, ik ben toch jouw vriend?’ jammert de spin.

‘Kijk eens goed naar mij, heb ik

geen lief koppie? Jij wilde toch dat ik levend werd?

Ik was zo blij. Alsjeblieft laat mij toch zo! Ik wil niet meer van rubber worden. Toen ik nog klein was mocht ik altijd mee naar buiten. Jij speelde met mij in het gras.

Nu wil jij mij opeens niet meer. Ach toe Bernard?’

Hoe de spin ook smeekt, het helpt hem niets.

HOOFDSTUK 4 HERRIE OP ZOLDER.

Bernard vindt dat zijn spin weer klein moet worden.
Desnoods blijft hij levend.
Maar zijn belangrijkste toverpoeders zijn op.
Zuchtend bladert hij in vele toverboeken.
Hij bladert totdat zijn moeder roept: 'Bernard kom je ontbijten? Jij moet zo naar school!'
Hij legt zijn boeken weg en legt een paar oude truien op de vloer.
'Ga hier op liggen! Jij mag er niet af.
Als jij heen en weer gaat lopen komt mijn moeder naar de zolder. Zij is bang voor spinnen en zeker voor zulke grote zoals jij.
Wie weet laat zij jou van de zolder halen, dan ben ik jou kwijt. Ik moet nu naar beneden. Ik moet mij haasten.
Tot vanmiddag.'

Bernard stommelt de zoldertrap af en sluit de zolderdeur af.

De spin ligt keurig op de truien.
Hij snuffelt eraan, ze ruiken naar Bernard.
Een paar oogjes gaan dicht maar de grote bovenaan turen rond.
Hij ziet iets prachtigs in een hoekje.
Hij wil erheen maar hij mag niet van zijn plekje af.
Na vijf minuten puffen en steunen gaat hij overeind staan en loopt er voorzichtig opaf.
In de hoek van de zolder hangt een schitterend spinnenweb. Het glanst in de zonnestralen.
'Hallo daar! Ben jij familie? Wat ben jij klein zeg! roept de spin verrast.
Het kleine spinnetje rent snel naar zijn verstopplekje.

De grote spin bekijkt het webje.
Hij vindt het zo mooi dat hij de truien haalt en ervoor gaat liggen.
Het spinnetje komt voor de dag.
Het klautert over de draadjes en spint er wat draadjes bij.
'O, doe jij dat zo? Kan ik dat ook?' sist de spin.
'Jij kunt langs de muren lopen en jij lijkt op mij.
Ik kan dat dus ook. Ik ga het proberen.'

De grote spin loopt tegen de muur maar als hij bovenaan is valt hij op de vloer. **"BONK!"**

Bernards moeder schrikt: 'dat was bij de burens! Zou daar iemand gevallen zijn?'
Even later hoort zij weer gebonk.
'O, zij krijgen zeker een nieuwe keuken of zijn ze met de vloer bezig? Gelukkig zit ik niet in de rommel.
Ik ga maar weer eens aan het werk.'
Zij gaat achter haar computer zitten en gaat aan het werk.
Dat werk doet zij thuis voor een groot bedrijf.

"Bonk! Bonk! Bonkerde bonk!

Bonk, schuif, sleep, bonk, bonk!"

'Ja, zo kan ik niet werken! Wat een herrie!
Ik kan mij niet concentreren!' (kon sen treren)
Zij staat op en doet haar jas aan en belt bij haar burens aan.
Niemand maakt lawaai. Nog één buurman te gaan.
Die buurman doet open. Hij is nog in zijn pyjama.
Hij kijkt haar verbaasd aan, hij vraagt: 'wat ben jij aan het doen? Heb jij een verbouwing?'
'Ik dacht dat die herrie bij jullie was.' zegt Bernard's moeder.
'Niks hoor wij lagen nog in bed.'

‘Vreemd, hier hoor je het een stuk zachter.
Is het toch bij mij? Ik durf mijn huis niet meer in.
Misschien is er iemand in huis.’

De oude buurman reageert: ‘wacht hier even op de gang.
Ik schiet even mijn jas aan en pak mijn wandelstok.
Ik ga kijken of er een inbreker in jullie huis is dan sla ik hem
het huis uit!’

‘Nee, doe dat maar niet. Wilt u alstublieft de politie bellen?
‘Goed dat zal ik doen. Ga naar de huiskamer, ik zet thee.’

Binnen tien minuten staat er een politiewagen voor de deur.
Agenten stappen uit.

‘Er is iemand hiernaast, op
29,’ sist de buurman:
‘een dief die tussen de
spullen aan het rotzooien
is. Waarnaar hij zoekt zal
mij een raadsel zijn.’

‘Wij gaan kijken.
Is er echt niemand van dat
gezin meer in huis?’

‘Nee, iedereen is weg,’
jammert Bernards moeder:
‘ik begrijp het niet. Ik heb

niets bijzonders in huis.

Niet iets van waarde behalve mijn computer maar die is er
nog. Hoe kwam die inbreker dan in huis?

Alles was op slot en er is geen ruit ingeslagen.’

De buurman roept hen na: ‘grijp die boef en gooi hem
meteen de cel in! Ik hoop dat hij niet ontsnapt.’

De agenten gaan het huis binnen.

‘Wel vreemd dat het opeens stil is,’ zegt de buurman:
‘hij heeft natuurlijk de politiesirene gehoord.’

Hij zegt boos: 'ik hoop dat zij hem kunnen pakken.'
Bernard's moeder trilt van de zenuwen terwijl de agenten elke kamer doorzoeken.

Alleen de zolder moet nog doorzocht worden maar de zolderdeur kan niet open.

'Op slot. Wat zullen we doen? Hoor jij iets?'

"Bonk!" klinkt het opeens keihard.

'We trappen de deur in!'

Even later trapt één van de agenten de zolderdeur in.

Zij rennen naar boven.

'Niets, niets te zien. Hier staat hier ook haast geen rommel.

Aparte lamp hebben die mensen hier. Jammer dat die op zolder hangt en niet in het buurthuis.

Maar waar komt dat geluid dan vandaan?

Misschien is het op nummer 31, het huis hiernaast.'

De agenten stommelen de trap af en kijken door het raam bij de andere burens. Binnen poetst een vrouw de meubels.

De agenten gebaren dat zij de deur moet openen.

Zij doet meteen de deur open.

'Bent u meubels aan het versjouden? Maakt u die herrie?'

'Nee, ik denk dat het op nummer 29 is.'

'Daar zijn we al geweest. Zijn hier nog meer mensen in huis?'

'Ja mijn man, die is in de badkamer. Hij scheert zich.'

'Mogen wij even boven kijken? Wellicht is er niets aan de hand maar we nemen het zekere voor het onzekere.'

'Gaat uw gang. Let niet op de rommel.'

De agenten vinden niets daarom gaan zij snel naar buiten.

'Er is niemand in uw huis,' zeggen zij tegen Bernard's moeder: 'er zijn waarschijnlijk dakpannen los.'

Het zou mogelijk zijn dat u dat hoort.

U moet er naar laten kijken. Leuke lamp hebt u op zolder.'

De agenten stappen in hun auto.

HOOFDSTUK 5 WAAR IS DE SPIN?

Als Bernard thuis komt zegt zijn moeder:

‘Er was politie.’

‘O ja? Waarom?’

Ik kon vanochtend niet werken vanwege de herrie.

Ik dacht dat de burens met een verbouwing bezig waren en onze buurman dacht dat er een inbreker in ons huis was.

De politie zei dat er dakpannen loszitten.

Wel gek want ik heb geen herrie meer gehoord ondanks dat het hard waait. Wil jij thee?’

‘Ik ga huiswerk maken. Ik drink straks wel thee.’

Bernard rent naar boven.

Hij schrikt als hij de zolderdeur ziet. ‘Jeetje, die kan niet meer op slot! Straks loopt mijn spin weg.’

Hij loopt de zoldertrap op en ontdekt dat zijn spin weg is. Vertwijfeld kijkt hij naar de oude truien die op een andere plek liggen.

‘Ach, ach, misschien loopt hij buiten.

Ik wil er niet aan denken wat er dan allemaal kan gebeuren.

Misschien maken zij hem dood of word hij gevangen.

Misschien had hij honger en is die daarom weggelopen.

Natuurlijk had hij honger!

Wat eet dat beest eigenlijk?

Als hij maar geen kinderen eet!’

Bernard gaat op de zoldervloer zitten.

‘Waar ben jij beest!’ zucht hij.

‘Ik maak mij zorgen, ik moet naar buiten om je te zoeken.

Wat voor een smoes vertel ik mama?

Zij denkt dat ik mijn huiswerk maak.’

'Grr, grr.'

'Hè maakt de ketel dat geluid?'

Bernard loopt naar de ketel die het huis van warmte voorziet.

Hij legt zijn oor ertegen.

'Gr, grr.'

Nee, dat ding maakt dat geluid niet.'

Hij kijkt omhoog, de lamp schijnt het geluid te maken.

'O ben jij daar! Gelukkig ben je er nog!

Poe, poe, ik schrok me een ongeluk.

Ik dacht dat jij ervandoor was.'

'Ik ben geen echte spin,' jammert de grote spin: 'moet je daar in het hoekje kijken. Daar is een kleine spin.

Een echte'

'Jij bent wel een spin!

'Niet waar, die kleine kan een kleedje maken.'

'Dat is geen kleded maar een web.
Spinnen weven webben. Zo vangen zij hun eten.
Een web is kleverig.
Een vlieg blijft erin hangen en dan zuigt de spin hem leeg.
Er blijft alleen een opgedroogd beestje over, dat gooit hij eruit.'

'Dat is gemeen! Dat doen zij vast niet!
Natuurlijk wel, een spin moet toch ook eten?
Het is een vleeseter uh, hij zuigt sap uit het vliegje.
Spinnen lusten geen planten. Wat eet jij graag?
Moet ik iets te eten voor je halen?'
'Ik lust geen vliegen, ik weet niet eens wat ik wel lust.
Wat eet jij graag Bernard?'

'Brood. Ik eet liever brood dan warm eten.
Ik lust graag brood met gestampde muisjes.'
'Geef mij ook maar brood met gestampde muisjes.
Wat zijn gestampde muisjes?'
Zoet wit poeder dat naar anijs smaakt.
Er zit geen muizenvlees in hoor, het heet alleen maar zo.
Ik ga beneden brood smeren, tot zo.
Kom jij maar uit de lamp anders moet ik straks het brood omhoog gooien.

Onder het brood smeren denkt Bernard: 'die spin moet weer klein en van rubber worden.

Mama komt er gauw genoeg achter dat er meer brood verdwijnt omdat er een grote spin in huis is.
Ik moet te weten komen waar heks Nienke woont.
Ik ga straks naar Rietje, misschien weet zij hoe ik achter het nieuwe adres kan komen.'

“BONK!”

'Hoorde jij dat Bernard? Ik zal naar dat dak laten kijken.
Wat neem jij veel brood!'

HOOFDSTUK 6 NIENKE IS BLIJ.

Bernard mag na het eten nog even buitenspelen.

Hij rent meteen naar Rietjes straat.

Rietje speelt buiten met Tina.

‘Hoi Bernard,’ schreeuwt Rietje: ‘raad eens waar mijn vader stroom- kabels moet vervangen?’

‘Weet ik veel, hoezo?’

Bij Nienke, zij woont in de buurt van Sliedrecht.

‘Ik wil haar adres hebben, kun jij daar achterkomen?’

‘Waarom wil jij daar achterkomen?’

‘Ik wil jou wat in jouw oor fluisteren, Tina mag het niet horen.’

‘Oké, fluister maar.’

Tina kijkt jaloers.

Bernard vertelt over de toverspullen en de bal van Ko.

Hij vertelt haar over de poeders die op zijn en de grote spin.

En dat hij onmiddellijk Nienkes hulp nodig heeft.

‘Kom even kijken,’ zegt hij: ‘Tina mag niet mee.’

Tina loopt kwaad naar huis en Rietje huppelt met Bernard mee naar zijn huis.

‘Mam, ik ga twee tellen naar boven, mag ik daarna nog even naar buiten?’

‘Ja.’

‘Niet schrikken Rietje, hij doet je niks.

Hij eet alleen brood met zoetheid.’

Bernard wijst naar de lamp.

‘Daar zit hij, vraag hem maar wat.’

‘Nou Bernard, ik vind hem hartstikke griezelig.’

‘Dat ben jij ook!’ sist de spin. ‘Waarom mag ik niet naar buiten? Ik wil ook buitenspelen.’

Rietje weet niet hoe snel zij naar beneden moet rennen.
Buiten fluistert zij: 'ik zorg dat jij met mijn vader mee kan rijden. Ik zal zeggen dat jij naar Nienke wil, goed?
Misschien mag ik ook mee.
Ik zal je ook nog een advies geven.
Vraag haar of zij die toverspullen terug wilt hebben want jij maakt er een zootje van.
Dat arme beest! Wat heeft die een saai leven.
Ik hoop dat hij gauw weer speelgoed is.

Woensdag- middag staat Rietjes vader voor Bernard's deur.
Hij mag mee.
'Zo jongen, jij wilt haar dus zien. Vind jij haar aardig?
Niks aan de hand met dat oude mensje.
De mensen hier kletsen nu eenmaal graag.
Zij noemen haar heks, gemeen hè?
Bernard zegt: 'ze is geen heks, zij is boerin.
Zij heeft geiten en schapen, kippen en hanen.
Maar zij kan wel goochelen. Ik mocht haar boeken lenen omdat ik later goochelaar word.'
'Ha, ha, kan zij echt goochelen?'
'Ja dat deed zij vroeger op kinder- feestjes.' jukt Bernard.
Hij weet wel beter.

Op de snelweg is het rustig en algauw rijd de bestel- wagen van Rietjes vader Nienkes erf op.
Nienkes hond rent Bernard blaffend tegemoet.
Hij is dolblij, hij springt tegen hem op.
'Ik heb een kluijfe voor jou en voor jouw kippen- vriendin heb ik een beetje maïs.'

Hij strooit het maïs voor de kip.

Nienke hoort de jongensstem.
Zij roept verrast:
‘ach jongen ben jij dat?’
Wat leuk dat jij bent gekomen! Kom gauw binnen.’

Rietjes vader komt met een zware tas binnen.
Nienke vraagt: ‘lust u koffie?’

‘Ik ga eerst mijn andere spullen halen, daarna lust ik wel een lekker bakkie.’

‘Ik moet u wat vertellen,’ zegt Bernard gauw als Rietjes vader bij zijn auto staat.

‘Ik heb uw toverspullen op mijn zolder staan en ik heb het gebruikt om te toveren.

De poeders zijn op en nou loopt er een loei- grote spin in huis. Ik kan de toverkracht niet meer ongedaan maken. En van Rietje moet ik vragen of u de spullen terug wilt hebben.’

‘Jij hebt dus problemen. O, o jongen toch.’

Bernard kijkt haar schuldig aan.

‘Als jij mijn spullen niet had gehaald waren ze opgehaald door de vuilnisdienst en was het in een oven vernietigt.

Dan waren er ook geen ongelukken gebeurd.’

Bernard jammert: 'die spin moet weer speelgoed worden, mijn moeder mag hem nooit zien.'

'Ik kan je niet helpen, ik tover niet meer.'

'Maar..., als ik uw toverspullen terug kom brengen?'

'Misschien. Sst daar komt de elektricien.'

(Ee lek trie sjen).

'Eerst dan maar een bakkie koffie,' zucht Rietjes vader: 'zo, jullie kennen elkaar dus goed.'

'Heel goed,' lacht Nienke: 'hij houdt van mijn hond en van de andere dieren. Ik woon nu wat verder weg.'

Hij mag hier niet alleen naartoe reizen.

Nienke zegt tegen Bernard: 'heb jij nog boeken van mij staan? Ik wil ze graag terug.'

Rietjes vader lacht: 'ha, ha, ik hoorde van Bernard dat u vroeger goochelde op kinderfeestjes.'

'Ja,' jukt Nienke: 'mijn boeken staan bij hem op zolder.'

Bernard jammert: 'ik weet niet hoe ik ze terug moet brengen, u woont te ver.'

'Volgende week haal ik je weer op, goed?' komt Rietjes vader tussenbeide.

'Dat zou geweldig zijn want er zitten ook andere boeken bij die ik nodig heb.'

'Wij zullen ze brengen.' zegt Rietjes vader.

Hij drinkt zijn koffie op en gaat aan het werk.

'Wij gaan de geiten melken meneer, als er iets is zijn wij buiten!' roept Nienke.

Buiten verteld Bernard honderduit over zijn toverkunsten en dat hij goochelaar wil worden.

'Jij hebt het dus niet in de hand, jij doet maar wat.'

Het is afgelopen hoor je!

Jij mag niet meer toveren totdat jij het geleerd hebt.

En dat leer jij maar over een tijd want jij moet eerst naar school. Jouw school is heel belangrijk.'

Het is zo gezellig bij Nienke dat de tijd snel om is.

'Bedankt voor de leuke middag, tot volgende week.' zegt hij bij het afscheid.

De week daarop rijdt de bestelwagen van Rietjes vader opnieuw Nienkes erf op. Hij laadt de spullen uit en zet die op Bernard's karretje.

Nienke is blij dat zij haar toverspullen terugkrijgt. Zij zegt: 'ik heb snoep voor jou.

Het is geel poeder in een flesje.'

Zij knipoogt. 'Bewaar het voor thuis!'

Bernard weet dat het toverpoeder is dat de toverspreuk ongedaan maakt.

'Dank u wel!' lacht hij: 'ik snoep het thuis wel op.'

Bij het afscheid nemen zegt Nienke: 'tot ziens.'

'Tot ziens,' roept Bernard: 'en nog bedankt voor het snoep!'

Thuis gooit hij het gele toverpoeder over de spin.

Hij zegt: "**Hier pak aan
dat maakt de toverkracht ongedaan.**"

Vreemd genoeg klapperen de dakpannen niet meer. En de spin? Die is weer klein en van rubber.

EINDE.